

Знов – моє пекло, моє небо
У камінь скутая земля...
Це міста. Тільки міста треба...
Забув, як пахнуть там поля...
Забув, як верби сплять вад плесом,
Які тії мляві вітряки:
Часу й вітрів слухняні весла...
Як давнина, – глухі такі...
Забув, як пахне лан той житній,
Як глибша, таємніша смерк.
Дух неоторний старосвітній
Давно помер, —
Нам світ – це рух горіння, туга,
Жага, і солод, і вогонь...
Нам світ: – надій сім-барвні дуги —
І певнеє стерно в долонь.